

ПРИКАСКИ.

I.

Когато Хитъръ Петъръ бѣше аргатинъ у единъ селенинъ, веднѣжъ господарьтъ му го про-водилъ на воденица, да смели единъ човаль брашно. Като го смялъ, той си направилъ една хубава пита и я заровилъ въ оганя да са опече. Воденчарьтъ, ушъ като по хитъръ, безъ да знае съ кого има работа да върши, казълъ му: »чу-вашъ ли, Петре, хади, додѣ са опече питата, да си исприкажемъ по една лъжа, че който отъ насъ надлъже, той да изяде питата«. — Добръ, рѣкълъ Хитъръ Петъръ, бива; захващай да та видя.

Воденчарьтъ подкачилъ.

Едно време баща ми носялъ дини отсамъ Дунава въ Турско. Единъ коренъ изникналъ та покаралъ една толкова дълга милина, щото тя са проточила, поплувала и прѣплувала чакъ отвѣдъ Дунава у Влашко. Тамъ отъ нея цѣфнала, вързала и порасла една коскоджамити диня. Кога отишелъ баща ми да убиди бостанятъ, смаялъ са, като видялъ, че подъ листето на тѣзи диня са подслонилъ керванъ отъ деветъ цигански халачуги. Улавя баща ми пѣтъ си край милината, вървялъ, вървялъ три дни и три нощи, хеле най-сѣтнѣ връхлетялъ израсналата дърта диня. Отсамъ я обикалялъ, оттатѣтъ я заничалъ и, додѣ и набара упашката, минало са хайледже време. Да я отрѣжи съ ножъ, то трѣбало да кѣлца съ години, замахва съ брадвата веднѣжъ, нѣ пуста упашка жилава, замахналъ и на вторій пѣтъ, пакъ не би, че на третій пѣтъ като засуква и замахва толко